

PETER DERŇÁR

VE TMĚ

VE TMĚ

VE TMĚ

Co všechno jsme schopni udělat
pro nový začátek?

xyz

Ve tmě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Peter Derňár

Ve tmě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PETER DERŇÁR

VE TMĚ

Co všechno jsme schopni udělat
pro nový začátek?

PETER DERŇÁR

VE TMĚ

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz

Věnuji památce mých prarodičů, Márie a Štefana
Mančíkových, kterým jsem jako desetiletý řekl, že chci být
spisovatelem, protože spisovatel nic nedělá, jen píše.

Mrzí mě, že mi to trvalo tak dlouho.

Všechna jména, postavy a události jsou výplodem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi a žijícími či nežijícími osobami je náhodná.

PROLOG

Kolaboval. Srdce mu vydávalo jen nepřetržitý dunivý zvuk. Bum, bum, bum, bum... Neovladatelně se třásl a dýchal, jako by byl v poslední čtvrtině výstupu na Kriváň. Oči třeštil do černočerné tmy. Neviděl nic a zároveň všechno. Fantazie mu na černém plátně malovala výjevy, které ho dostávaly na pokraj šílenství. Ale byla to opravdu fantazie? Výplody jeho choré mysli jako tisíckrát předtím? Tohle se mu navzdory celé té absurditě zdálo neporovnatelně silnější a skutečnější.

„Seru na to! Padám pryč!“ pronesl ochraptělým hlasem a pokusil se postavit na třesoucí se nohy. Okamžitě padl zpátky. Byl na konci sil.

„Ne,“ zašeptal a zavrtěl hlavou tak silně, až se mu zatočila. To bude super trapas! pomyslel si. Slíbil si přece, že vydrží a že dokáže aspoň tohle. Když uteče, kolegové se mu budou posmívat a bratr jen chápavě přikývne a nedokáže se mu podívat do očí. Ale nejhorší bude, že nejpřísněji odsoudí sám

PETER DERŇÁR

sebe. „Jsem srab, přišel jsem sem jako srab a jako srab taky odsud odejdu!“ šeptal a hanba ho přitom fackovala. Pak ho ale zavalila nová vlna bojovnosti, až nepatrně napřímil záda.

Jak to je? Vypni hrud', zvedni hlavu, lopatky drž u sebe, ramena zvedni co nejvýš a do tváře si nalep úsměv. „Zmatečná mysl bude následovat prapodivně pozitivní chování těla a vyjasní se,“ opakoval si jako mantru filozofii z Norbekových knížek, které mu často pomáhaly dostat se z nejhoršího. Nesměle zkřivil rty ve snaze se aspoň ušklíbnout...

Zaškrábání... Zase. Silnější. A zase byl tam kde předtím, schoulený, vystrašený a dezorientovaný, za hranicí přičetnosti. Teď se zdálo, že ty zvuky vycházejí přímo zpod něj. Fakt tam musela být nějaká svině myš, nebo dokonce potkan. Kdyby aspoň něco viděl!

Zapištění. Krátké, ale naprosto zřetelné.

„Fuj! To je hnus!“ otrásl se odporem.

„Seru na to, fakt na to seru!“ vykřikl tak hlasitě, až mu hlas přeskočil. „Končím!“

Postavil se a tentokrát rozhodně vykročil směrem, kde tušil dveře. Ruce držel natažené před sebou a na roztřesených nohách se sunul k východu. V této chvíli mu bylo absolutně fuk, co na jeho dobrodružství, které z něj mělo udělat silnějšího člověka a pomoci mu najít sebe sama, řeknou ostatní. Vždyť jim nemusí vyslepičit, jak dopadl. Nějak to zahraje. Hlavně rychle ven!

Zed! Konečně! Teď trochu doleva, ano, rám dveří, klika, vysvobození...

„Ne!“ vykřikl a marně mačkal kliku. Palec zapřel do dřeva a dál klikou zběsile lomcoval. Nic. „Ach, ty blbče!“ vynadal si a na okamžik ho zaplavila přímo hmatatelná vlna úlevy. Samozřejmě, vždyť je zamčený, sám se zamkl, aby mohl odpočívat bez všech těch paranoidních představ, že mu sem ve spánku někdo vtrhne. Možnost se zamknout byla pro něj podmínka, aby s tímhle vůbec souhlasil. V životě by neusnul za dveřmi, nad nimiž by neměl kontrolu...

Zpocenou rukou nahmatal klíč a energicky s ním otočil. Doleva, a ještě jednou. Opět stiskl kliku a opřel se o dveře. Nic...

Jak to? Vůbec nechápal, stále ještě ovlivněný tou vlnou úlevy, která ho zavalila před několika sekundami. Vždyť přece odemkl! Anebo ne? Silněji zalomcoval klikou, opět se opřel do dveří, a protože dál pevně držely jako předtím, začal bez rozmyslu točit klíčem. Tentokrát dvakrát doprava. Na doraz. Nic. Dvakrát doleva, na doraz a ještě o setinu milimetru dál. Nic. To je absurdní! Těmito dveřmi přece už několikrát prošel do malé předsínky, kde měl zásoby jídla a toaletu. Anebo...? Zoufalé ženy dělají zoufalé věci. Platí to samozřejmě i o mužích. Neotvírají se ty dveře dovnitř? zaražil se, když si vzpomněl na spoustu situací na úřadech, v nemocnicích či v celé řadě jiných budov, když místo *push* dělal *pull* a opačně... Ve zlomku vteřiny přestal tlačit a zatahl. Nic. Zkusil opět čarovat s klíčem a úplně nesmyslně ve směru hodinových ručiček. Nic. Ani tam, ani zpátky, ačkoliv v té chvíli si už byl stoprocentně jistý, že se dveře otvírají směrem ven.

PETER DERŇÁR

Vždyť předtím do nich vždycky lehce strčil rukou a už byl v předsíni.

„Já jsem tady fakt zavřenej, sakra! Halóóó!“ vykřikl v novém záchvatu paniky a hlasitě zabouchal na dveře. „Heeej! Končím! Heeej!“ řval už nekontrolovatelně a ani se za to nestyděl. Nezajímalo ho, že selhal sám před sebou i před celým světem, toužil jen vypadnout. Okamžitě!

„Heeeej! Hej! Heeeej!“ zařval ještě naposled, vyčerpaný tou námahou. Mělce dýchal a ucho tiskl na dveře, až ho bolelo. Nic. Neslyšel vůbec nic kromě svého dechu a divoce bušícího srdce. A pak ještě něco. Plazilo se to k němu zezadu, od pelesti postele. Syčivá slova vyslovovaná s nekonečnou zlobou, jako by zhmotňovala všechnu nenávist, lstivost a agresivitu světa. Teď už jim zřetelně rozuměl.

„Zabij, zabij, zabij seeee!“

1. ČÁST

PETER

1.

„Tak ano, nebo ne?“

„Co ano, nebo ne?“

„Nooo, jen se nedělej, však dobře víš.“

Peter to samozřejmě věděl, bratr o tom mluvil v telefonu skoro každý den. Zimní hřebenovka Nízkých Tater, silný zážitek pro středně odvážné hikery, spousta potu a otazníků týkajících se počasí, ale hlavně nepohodlných noclehů.

„Vím, jasně, že vím... Jenže já... Fyzicky bych to sice dal, i vybavení mám slušné, takže i když budou padat trakaře, přežijeme to... ale...“

„Spaní na horských chatách.“

„To nedám. Já se fakt nevyspím, když bude v jedné místnosti x lidí chrápat, prdět, šukat a já nevím co ještě. A hajzl bude na chodbě.“

„V tom lepším případě,“ uznal Ivan.

„V tom lepším případě,“ přikývl s úsměvem Peter. Dobře věděl, že občas je k dispozici jen kadibudka, ke které se člověk

PETER DERŇÁR

musí přebrodit sněhem. „Hele, sere mě to víc než tebe. Ale víš, jaký mám problémy se spánkem. A vůbec se to, kamaráde, nezlepšuje, spíš naopak. Už se vidím, jak nebudu spát dýl než pět minut. Jak se mám pak celej den plahočit v mrazu? A další noc to samý. Chcípnu tam.“

„Tak si vezmeš prášek na spaní.“

„Tak to fungovalo kdysi,“ vzdychl Peter. „Teď někdy zabere, jindy ne. A v takových extrémních podmínkách... No, nevím, nebudu to riskovat. Promiň.“

„Takže je to definitivní?“

„Promiň...“

„Ale to je v pohodě, v podstatě jsem to čekal, ale zkouším tě namotivovat,“ usmál se Ivan.

„Vím a oceňuju to, fakt. Já bych se na takovýho člověka vyprndul. Ty jsi asi poslední, kdo to se mnou ještě nevzdal.“

„Jasně, že nevzdal. Takže – téma číslo dvě. Assisi! Ale tohle mi řekni hned... Já chci jet stoprocentně, a když to nedáš ty, seženu si jinou partu. Ivici jsem už oznámil, že letos v létě žádnou dlouhou rodinnou dovolenou nedám, protože v květnu pojedu na dva týdny na pouť. Buď s tebou, nebo bez tebe.“

„Fajn, fajn. Řeknu ti to v procentech. Zimní hřebenovka na devadesát procent ne a tohle je tak padesát na padesát.“

„Tak to jsi mi hóóódně pomohl, jdu rovnou koupit dvě letenky do Florencie.“

„Hele, ty víš dobře, že tohle mě láká nejvíc na světě...“ začal Peter. Ale nemůžu, pomyslel si deprimovaně rozený

plánovač, kterému nic nenahánělo větší strach než skutečnost, že budou každou noc spát někde jinde a že předem nebudou vědět kde. Žádné rezervované ubytování, které seženete přes server Tripadvisor, hrozba velkých pokojů s železnými palandami plnými cizích vandráků...

„Co si to tam mumláš?“ uslyšel Ivana v telefonu.

„Ale nic. Vykašli se na mě, fakt, vykašli. Sežeň si pořádného partáka, a ne takovýho nepřizpůsobivýho šaška. Už teď ti závidím, vidím ty fotky a na jazyku cítím to skvělý toskánský žrádlo.“

„Nafotiš si to sám a sám se přežereš pizzou. Poslyš, je ti čtyřicet, nemůžeš se takhle zahrabat... Rozvedený jsi už víc než rok. A předtím kolik...? Dva roky jsi byl pryč od rodiny? Hoď to už konečně za hlavu a začni žít!“

„Ale o to přece vůbec nejde! Fakt. Chceš to v procentech?“ vzdychl Peter a Ivan se v duchu uchechtl nad bratrovou snahou o přesnost a potřebou všechno vyjadřovat v procentech, číslech a statistikách.

„Ta kráva na to nemá vliv ani pět procent!“ přeskočil Peterovi hlas, když pomyslel na exmanželku a zkažený život. „Vlastně ani jedno. Tohle je čistě o mně, je to strašná výzva, ale netlač na mě, prosím,“ dodal, ačkoliv věděl, že potřebuje někoho, kdo na něj tlačit bude. Jinak se zahrabe ve svém jednopokojovém bytě v Petržalce a najednou zjistí, že mu je padesát, pak šedesát, potom že má rakovinu nebo inkontinenci a přijde i o teoretickou šanci něco podniknout. Možná kromě výletu lodí na Devín.

PETER DERŇÁR

„Poslyš,“ rozhodl se Ivan změnit taktiku, „mohl bys konečně napsat knihu. Pozor, to je tajemství! Celý měsíce ti sháním pod stromeček nějakýho průvodce z La Verna do Assisi, a nic! V angličtině jsem narazil jen na jednu jedinou věc. No, chápeš to? Zažiješ, překročíš svůj stín, napíšeš knihu a já ti garantuju, že ti ji taky vydají! Dnes frčí všechny ty ‚Pěšky do Betléma‘, ‚Pionýrem v Africe‘ a ‚Na kole na konec světa‘,“ vychrlil celý spokojený se svou prezentací a čekal na reakci. Mezi bratry se rozhostilo ticho.

„Do Jeruzaléma to bylo, ne do Betléma,“ zamumlal Peter. Uvědomoval si, že bratr má pravdu. Skutečně to byla ideální příležitost, jak se svým životem něco udělat. Novinařina ho už dávno nebavila. Psát chtěl, to ano, ale knihy, a ne o exhibicionistech, kteří se na pět sekund ukážou v talentové soutěži a hned si myslí, že jsou pro národ stejně důležití jako Lasica, Chudík nebo Žbirka. Ano, určitě by o té pouti dokázal napsat poutavý cestopis. Živý, vtipný, plný faktů a prvotřídních fotek. A ano, zřejmě by dva týdny v Toskánsku přežil, ale...

„Hele, nahustil jsem toho do tebe už dost,“ přerušil bratr jeho úvahy a hlas mu zjemněl. „Přemýšlej o tom, až tak to nepospíchá,“ přešel do defenzívy, protože věděl, že pokud v případě jeho psychicky labilního bratra něco nemá smysl, pak tlačit na pilu. „Užij si Vánoce a nový rok přivítej na nějakým divokým mejdanu v tvém stylu... Ha, ha, ha... Pořádně se na všechno vyspi.“

„Ha, ha, ha,“ přidal se Peter.

„Promiň, nemyslel jsem to tak. Prostě vzhůru do nového roku! Fakt nechceš přijít na Štědrý den na večeři? Děti by byly rády, žrádla bude spousta a televizory už máme tři!“

„Panebože, už tři? Promiň, ale určitě se zastavím mezi svátky a holkám přinesu dárky, ale vím, jaký to je, když ti chvilku s rodinou naruší cizí element.“

„Jakej cizí, prosím tě? Tak jeď aspoň k rodičům, budou celí šťastní!“

„To jsme už probrali... Z toho mám depku, připadá mi to strašně divný, starej člověk jede strávit Vánoce s dalšími starými lidmi, protože si podělal život a nic lepšího nedokáže vymyslet. Vždyť to vidíš na tom pitomým Facebooku. Lidi v našem věku jedou na chaty do Donoval nebo do Alp, s milenkami nebo s vyfintěnými manželkami a dvacetičlennou partou... A já budu s rodiči!“

„Tak za prvé, dobře víš, že na Facebooku všichni lžou. Všichni! Z osmnácti set fotek pořízených na dovolený vyberou tři, na kterých nevypadají jako vyžilý strašidla, proženo je deseti filtry a potom se o ně jakoby spontánně rozdělí s ostatními. A napíšíou sice, že to bylo ‚super, špica, mega dva týdny v ráji‘, ale zapomenou se zmínit, že v Ománu byli mimo sezónu, v moři se nedalo koupat a vítr fičel tak, že jim to sfouklo přehazovačku z plešky. Mimochodem, přehazovačku vyčesanou z chlupů na zádech, samozřejmě na dokonalý fotce neodhalíš. Ani to, že po večerech nevysedávali v hotelovém baru proto, aby si užili vystoupení různých umělců, ale proto, že jsou to zasraný alkoholici, který chlastem potlačujou

PETER DERŇÁR

smutnou realitu, ve který žijou. Tu však na svým milovaným Facebooku prodávají přebalenou jako polský maso. A ty jim to normálně žereš. A ještě z toho máš depku!“ rozjel se nečekaně Ivan tak, že se Peter musel do telefonu hlasitě rozesmát. Bratr však ještě neskončil. „A neber všechno tak negativně, měl bys bejt šťastnej, že rodiče ještě žijou, že jsou schopní pro sebe i pro tebe připravit normální Vánoce a že je nemusíš jezdit navštěvovat do nějakýho smradlavýho hospicu. Ale k nám bys fakt mohl přijet. Probíral jsem to s Ivicou, normálně se těší, počítá s tebou... I vloni počítala,“ dodal smířlivě, protože si nebyl jistý, jestli nezašel moc daleko. Slyšel však, že se Peter pořád směje, a tak si neslyšně oddechl.

„Fajn, vím, věřím ti,“ ozval se po chvíli Peter. „Máš normální ženu, která se normálně upřímně těší na švagra a nedá ti to dvě minuty po mém odchodu sežrat. Fakt ti věřím a děkuju, že mám tuhle možnost. Budu o tom přemýšlet a ozvu se.“

„Super, takže budeš přemýšlet o Assisi a o Vánocích u nás. Víc ti nakládat nebudu,“ řekl Ivan vesele, ale Peter za jeho slovy vytušil obavy smíšené se smutkem. Sám to cítil taky tak. Nebude Assisi ani Vánoce v normální rodině...

„Oukej, díky za nekonečnou trpělivost, empatii a odborný přístup k pacientovi. Ozvu se.“

„Jasně. Čau a venku neuklouzni!“ rozloučil se Ivan.

A na čem? zamyslel se Peter, protože zima jako obvykle v prosinci nechala úřadovat kolegu podzim s větrem a blátem. Je radost žít, juchůůů...

Lajoshalma, květen 1893

*Leželi v měkké trávě, obklopení sytou zelení a štěbetáním ptá-
ků. Pevně se objímali, jemný vánek jim z lesklých těl olizoval
pot a ostrá vůně lučních květů soupeřila o pozornost s hed-
vábnými slunečními paprsky. Oni nic z toho nevnímali, oči
a všechny ostatní smysly byly soustředěné na toho druhého.*

*Nehýbali se, užívali si slastné pocity po milování. Čas pře-
stal existovat, sekunda se proměnila v nekonečno, jejich těla se
slila spolu s nádherou okolního světa do harmonické jednoty.
Nic jim nechybělo, byli šťastní jako všichni mladí lidé prožíva-
jící první lásku a první tělesnou rozkoš a absolutně nepochy-
bující o tom, že on je ten pravý a ona je ta pravá.*

*„Lásko moje,“ ozvala se dívka, protože ženy nikdy nevydrží
mlčet déle než muži.*

*„Ano, moje milovaná?“ odpověděl chlapec a blažený úsměv
neopouštěl jeho tvář.*

„Nic. Jen jsem to chtěla vyslovit... Lásko moje.“

„Lásko moje.“

*A opět se ponořili do ticha. Řekli si všechno, co považovali
za důležité, a potom se zase začali nenasytně milovat. Protože
zamilovaní mladí lidé některých věcí nikdy nemají dost.*

2.

Zimě se neuráčilo na sebe upozornit ani následující den, ačkoliv do svátku všech svátků nezbýval už ani týden. Peter zvažoval, jestli nemá jet do redakce na kole. Měl to jen něco přes pět kilometrů, ale problém nebyla ani tak vzdálenost, jako fakt, že za prvé ho neměl v práci kde zaparkovat, a za druhé neměl kde se důstojně zbavit potu a cyklistického oblečení. Zvítězilo proto auto, jediná věc, kterou si odnesl z manželství, respektive jediná věc, kterou mu jeho drahá Zuzana nechala. „Jsi zodpovědný za to, že se tvé dceři rozpadla rodina, a chceš ji ještě připravit o domov? Je jí dvanáct, proboha, je v nejhorším věku, poznamená ji to do konce života!“ argumentovala ostře, když se ji pokusil přinutit, aby prodali čtyřpokojový byt v bratislavském Ružinově a rozdělili se fifty-fifty. V duchu s ní však musel souhlasit a následně ho dorazila dalším argumentem. A i s ním, mimochodem, souhlasil. „Jestli sis nevšiml, stále na něj máme hypotéku a banka nás totálně oškube!“ prskala a tvář se jí křivila zlostí. Samozřejmě, že si toho všiml, vždyť ji

patnáct let poctivě splácel... Následně mu velkodušně vysvětlila, že když v bytě společně s jejich jedinou dcerou zůstane, bude hypotéku dalších patnáct let splácet ona, tím se to celé vyrovná, a on si navíc může vzít to svoje milované auto. Vzal si i milovaný laptop, ale ať počítal jak počítal, nevyšel z tohoto souboje vítězně...

Aspoň že pro svou čtyři roky starou mazdu teď našel parkovací místo v relativně dobré vzdálenosti od byznys centra, kam se nedávno přestěhoval bulvární web, pro který pracoval. Připadalo mu, že to trvá aspoň sto let, ačkoliv teď tam byl teprve sedmým rokem.

„Dobar dan vespolek. Tak komu dnes zničíme život?“ vytrhl ho z myšlenek příchod tradičně dobře naladěného fotografa Roba. Skoro dva metry vysoký chlap, hubený jako tyčka, se svalil do svého křesla a zašklebil se na Petera a vedle sedícího Kuka, který něco usilovně ťukal do mobilu.

„Dnes sestřelíme všechny!“ zvedl Kuko zrak. „Zrušíme náš web a nýmandi přijdou o jednu z možností, jak exhibovat!“ prohlásil docela vážně. Nečekal na odpověď a zase se ponořil do komunikace přes mobil.

„Samé skvělé nápady a už od božího rána! Mám já to dream team!“ uslyšeli ode dveří Tánu, která se zafuněním složila své objemné tělo na gauč. Ten byl jediným nadstandardem jejich redakce, zabírající jedno poschodí kancelářské budovy. Před stěhováním do těchto sterilních prostor zrušilo vedení i poslední příčky, aby se náhodou někdo nezašival po kancelářích, za přerostlými kytkami nebo jen tak za rohem.

O nějaké odpočinkové zóně ve stylu pracovišť Googlu nebo náznaku soukromí si mohli nechat jen zdát. Zvykli si, stali se z nich ropáci.

„A máte taky nějaké použitelné nápady?“ popíchla své lidi šéfka oddělení showbyznysu, dlouholetá matadorka na tomto poli lidové zábavy, v té chvíli ještě rozdýchávající dlouhou cestu od výtahu. Peter ji musel obdivovat. Táňa Vargovou ani po desítkách let svět celebrit nepřestal bavit, stále se stejným nadšením vítala každé nemanželské dítě, vážnou diagnózu nebo jakýkoliv štavnatý drb týkající se i toho posledního zpěváka, herce či moderátora. Na druhou stranu pro starou pannu bez vlastních potomků byla práce jedinou kamarádkou a současně smyslem života.

„I tak máš, Táničko, víc než já,“ vzdychl potichu.

„Co jsi říkal? Máš nějaký téma, Peťko?“ zeptala se ho okamžitě a potvrdila, že i když vypadá jako zpomalená stará tetka, smysly má ve stoprocentním stavu.

„Vychází krásná knížka fotografií Karola Kállaye,“ chytil se hned. „Můžeme to dát na titulku.“

Kuko vyprskl smíchy a Robo mu ukázal palec nahoru. Vždyť udělat reklamu kolegovi, který fotil asi stokrát líp než on, bude pro jejich web ctí. Táňa jen zavrtěla hlavou.

„Ale vážně, aspoň pár slov. Proč musíme pořád dokola omílat jen ty nuly, co krmí Instagram špatnýma fotkama?“ popadla Petera bojovná nálada. „Dejme tomu trochu rovnováhu, vždyť kdo nebude chtít číst o Kállayovi, může překliknout na kozy.“

„Jo, jo, má pravdu,“ podpořil ho Robo. „A o kozičkách napíše Cica. Že jo, Cico, vytvoříš dneska něco pěknýho, estetickýho?“ obrátil se k mladičké kolegyni, která před chvilkou dorazila a teď si usilovně nanášela na dlouhatánské řasy třetí vrstvu řasenky. Robo jí nestál ani za pohled, neměl peníze, nešéfoval televizi, a když kráčel po obchodním centru, nikdo od něj nechtěl autogram.

„Robo, ty buď zticha a Petko, ty potřebuješ dovolenou,“ zavrtěla Táňa znovu hlavou. „Nebo nám tu pokaziš bulvární morálku. A když už o tom mluvím... Musíš si ji vybrat,“ vystarovala. „Pořád ještě máš patnáct dní a je konec prosince. Jasně se řeklo, že do novýho roku se dá převést maximálně pět dní.“

„Dobře, dobře, žádnéj Kállay. Cica udělá kozy a já to jako tvůj nejlepší editor prodám našim intelektuálně založeným čtenářům. Spokojená?“ snažil se to zamluvit Peter, ale ze šéfa výrazu mu bylo jasné, že od tématu dovolená se mu pozornost odvést nepodaří.

„Vážně, jsi čím dál nesnesitelnější,“ řekla Táňa.

„Co je to za slovo? Vyslov ho třikrát za sebou!“ odsekl Peter.

„Znám i delší slova. Jsi ten nejnesnesitelnější člověk, který se v poslední době pohybuje v mém okolí.“

„Tak to máš blbý...“ zamumlal a prudce se otočil k počítači.

„Jeď si někam zalyžovat,“ nedala se odbýt.

„Na Donovalech jsou i Hamšík a Kollár!“ pronesla Cica na půl pusy, protože si ji právě malovala rtěnkou.

PETER DERŇÁR

„No vidíš, budeš ve skvělý společnosti!“ ušklíbl se Kuko a dál se věnoval mobilu.

„Super. Děkuju,“ vzdychl Peter. „Ale vždyť není sníh. To tam mám chlastat?“

„No, tady v Bratislavě není, ale na horách je to snad lepší,“ tlačila na něj šéfka. „Nebo jeď do exotiky, někam daleko,“ přemýšlela za něj.

„Na masáže do Thajska!“ pomohl jí Robo.

„Na rum do Karibiku,“ přidal se Kuko.

„Já bych letěla do Dubaje, tam je to jako v pohádce,“ zamrkala Cica, která už prošla skoro kompletní vizuální proměnou, včetně syté červeně na lících kostech.

„Tak klidně leťte!“ namíchl se Peter. „Tlačte se deset hodin v letadle, pak dvě hodiny v autobuse a jako bonus tříhodinová plavba nějakou rákosovou loďkou, abyste se konečně dostali na ostrůvek z katalogu, který si celí nadržení vyfotíte a pověsíte na Instagram. Nasrat! Ani kdybyste mi to teď kolektivně darovali k Vánocům. Ani zadarmo!“ uzavřel toto téma a opět se otočil k počítači, aby bylo všem jasné, že už se do něj nemají navázat.

„Víš co? Tak se nech zakopat do hluboký jámy a uvidíš, jak se ti po pěti minutách bude chtít jet lyžovat, tlačit se v letadle a žít,“ vzala si potichu poslední slovo šéfka.

Kolikrát se to takhle zvrhlo? Kolikrát mu jeden přes druhého nebo o samotě skvěle radili, co má udělat se svým životem? Zdálo se mu, že hlavně za poslední rok neuběhl ani jeden pracovní den, aby se mu nesnažili dávat skvělé tipy,

jak vystoupit ze začarovaného kruhu sebedestrukce. Když nastalo ticho, bylo mu jasné, že za jeho zády na sebe dělají obličej a ukazují něco v tom smyslu „dejte mu už pokoj“. Za chvíli uslyšel, jak se Táňa se zafuněním zvedla a přesunula se do svého pracovního křesla. Postupně to na pracovišti začalo vypadat jako... Zkrátka jako na pracovišti, a nikoliv jako na motivačním semináři.

Témata se nakonec vyrojila sama. Robo odešel někoho paparazziovat a tvářil se přitom velmi záhadně. Kuko freneticky bušil do klávesnice počítače pokračování článku o známých krasavicích, které se nechtěně odhalily na veřejnosti, a Cica s Táňou si vzrušeně šeptaly drby ze včerejší módní přehlídky, na níž se očividně zdržely až do konce. Protože Peter dokázal po všech těch letech zvládnout svou práci za poloviční dobu, pořád mu zůstávala spousta času na sebe-lítost... Anebo aby si fakt něco pořádně naplánoval. Na tu hřebenovku s bráchou kašlu, přemýšlel. Pouť do Assisi... na to je ještě čas. Lyžování? Thajsko? Všechno mu letělo hlavou, ale jedno po druhém zamítal. Věděl, že se po čtyřech jízdách na hrboлатém sněhu v Donovalech začne nudit, a věděl i to, že se o zážitky z cestování potřebuje s někým dělit, aby si je dokázal naplno vychutnat. Sám se někam vypravil jen jednou v životě, a sice do Salcburku, a byla to katastrofa. Po prvním dnu stráveném v jinak kouzelném městě, opírajícím se o mohutnou skálu, se ho večer zmocnila taková

deprese, že málem sedl do auta a odfrčel domů. Potřeboval něco jiného...

Chvilí bezcílně surfoval na internetu, googlil si obvyklá spojení jako „netradiční zážitky“ nebo „restart života“, ale skákat padákem rozhodně neplánoval a nebyl zvědavý ani na psychologické kecy pseudoodborníků, kterých byl plný internet. No tak se nechám zakopat a budu čumět do tmy, pomyslel si a zadal do Googlu „sám ve tmě“.

„Pobyt ve tmě,“ hlásal hned první odkaz. „Při pobytu ve tmě najdete sami sebe,“ četl dál, překvapený, že se jedná o seriózní věc...

„Haló, je někdo doma?“ vytrhl ho ze zadumání Kukův hlas. Kolega se k němu mezitím naklonil od vedlejšího stolu a drze mu zíral na obrazovku. „Vidím, že pán chce zkusit pořádnou jízdu! Kámoška tam byla a prej to je super nářez,“ ušklíbal se.

„Co? Fakt? To je nějaká normální služba? Něco jako pobyt v kryokomoře?“ vykulil Peter nechápavě oči.

„Jo, něco takového. Jenomže v kryokomoře jsi pár minut a sem jdeš na týdenní dovolenou.“

„Cože? To jako týden nic nevidíš? Úplná tma? Všude? A jak si utřeš zadek?“

„Normálně, po paměti... Já nevím, ale dám ti číslo na tu kámošku, jestli chceš... Že prej se z ní stal nověj člověk... Hele, hodil jsem ti tam článek, mrkneš na něj, jestli v něm nemám hrubky?“

VE TMĚ

„Co? Aha, jasně... Jdu na to,“ odpověděl Peter, otočil se zpátky k počítači a zavřel článek o pobytu ve tmě.

Protože v práci se toho na něj navalilo víc, než očekával, k té zvláštní zážitkové nabídce se dostal až večer ve svém pronajatém jednopokojovém bytě v Petržalce. První patro, žádný balkon, radiátory puštěné naplno a zima jako v psinci. Žvýkal těstoviny s vajíčkem, usadil se k počítači a celkem cílevědomě začal vyhledávat informace o pobytu ve tmě. Musel si přiznat, že ho to zaujalo...

„Zjistěte, kdo vlastně jste. Odhalte smysl svého života! Anebo si přijďte jen tak odpočinout do tmy,“ četl se zájmem na stránce, kterou mu to vyhledalo jako první. Že by právě tohle potřeboval? Takovej nářez? „Čeká vás jedinečný spirituální zážitek. Vaším lékařem bude tma. Nemusíte z ní mít strach, nikdy na vaše ramena nenaloží víc, než unesete... Budete překvapení, co všechno zažijete na jednom místě, aniž byste pro to museli něco udělat. Mimořádně živě se vám vybaví i dávno zasuté vzpomínky z dětství, smíříte se s tím, co vás dlouhé roky tížilo na srdci. Můžete prožít i mimotělní zkušenost nebo astrální cestování, téměř každý z našich návštěvníků vyprávěl o živých projekcích či o pozorování vlastní aury. Zažít můžete doslova vesmírný výlet i skutečné osvícení,“ hltal slibované benefity a stále nevěřil, že je něco takového možné.

„Během pobytu u nás se můžete těšit na rawfood dobroty, smoothie zákusky z našeho bioovce a biozeleniny, na

PETER DERŇÁR

zeleninové saláty vyráběné od úsvitu věků,“ studoval dál. Tak tohle mě neláká, pomyslel si a klikl na „historii pobytu ve tmě“.

„Pobyty ve tmě mají dlouhou tradici. Tuto metodu znaly a používaly různé kultury, počínaje Egypťany, přes tibetské mnichy, až po indiány a šamany... Jejím základem je senzorická deprivace a slouží především jako nástroj sebepoznání. Ve tmě ztrácíte pojem o čase, který pro vás úplně přestane existovat. Lidé z některých kultur podstupovali až roční pobyt ve tmě,“ četl se zaujetím. Rok ve tmě? pomyslel si. To přece není možné...

„Účinky pobytu ve tmě,“ četl dál pozorněji, protože na to byl opravdu zvědavý. „Pobyt ve tmě, spojený s úplným tichem, pozitivně ovlivňuje tělo i duši. Funguje jako prevence proti civilizačním chorobám, pomáhá zregenerovat psychické síly, příznivě působí na smyslové orgány, zvyšuje odolnost vůči zátěžovým situacím a podporuje vaši kreativitu. V neposlední řadě tma umožňuje tvorbu melatoninu, hormonu posilujícího imunitní systém,“ hltal informace, přičemž výčet pozitiv ještě pokračoval. Měly ho čekat i živé obrazy a představy, celková regenerace, zlepšení čichu, chuti a sluchu, získání odstupu od životních problémů a jako bonus – plnohodnotný spánek. Juchuchůůů...

Vstřebával informace a úplně přestal vnímat čas. Jako by mu to všechno bylo šité na míru. Nenacházel žádný problém. Nemusí nikam daleko cestovat, s nikým se otravovat ani se bát, že v sousedním pokoji bude pětičlenná rodinka Italů

s uvřeštěným novorozencem. Ticho, tma, svatý pokoj... Celý vzrušený křikl dál a na chladnoucí těstoviny úplně zapomněl.

„Jak to u nás vypadá?“ sdělovala mu velmi profesionálně vyrobená webová stránka. „Domek na terapii tmou se nachází uprostřed naší krásné biofarmy, hned u lesa neda-leko Banské Štiavnice. Naším cílem jsou kvalitní biopro-dukty, ovoce a zelenina, zaměřujeme se na permakulturu a alternativní energetické zdroje... Blablabla...“ Tohle ho nezajímalo. „Domeček, do kterého, jak věříme, brzy zavítáte i vy, je postavený z přírodních materiálů – ze dřeva, slámy a hlíny. K dispozici máte jednu místnost tři krát čtyři me-try, předsíň s odhlučňovou ledničkou, kam vám bude náš člověk nosit jídlo, koupelnu se sprchovým koutem, umyva-dlem a toaletou. K plnohodnotnému spánku slouží poho-dlná postel, k dispozici je samozřejmě prostěradlo, polštář a deka. Nechybí ani stůl s židlí, dostanete spoustu papírů, tužek, plastelínu, hudební nástroje (panova flétna, tibetská miska, kalimba) a karimatku na cvičení,“ nasával další in-formace, ačkoliv slova jako permakultura a kalimba mu nic neříkala, nenechal se odradit. Právě naopak, a proto se nepo-znával. Na jakékoliv nabídce cestovních kanceláří okamžitě nacházel spoustu problémů a skrytých pastí. Vedle hotelu je frekventovaná silnice. Jídelna vypadala omšele. Zdá se, že do hotelu, který si málem objednal, jezdí hlavně Rusové a lepší pokoje dostanou jen domácí Španělé. Plážová lehátka za po-platek... Tohle všechno četl přímo nebo mezi řádky. A tady

nic... Tedy ta bio-raw-něco strava není zrovna bonus. Ale co... Vezme si s sebou proteinové tyčinky, slaninu, klobásy a Májku, samozřejmě. To není problém.

„Pobyty si můžete rezervovat buď telefonicky, anebo e-mailem. Doporučujeme vám pobyt v minimální délce osmi dní, ale po dohodě to může být i méně,“ oznamovala mu stránka. „Nejbližší volný termín je 8. května...“

„Cože?“ vykřikl, protože mezitím dospěl k názoru, že by se tam vydal třeba hned, ideálně během Vánoc. To nic, všiml si, že podobných stránek je víc, snad to nebude všude takhle vybrané.

„Cena za pobyt v případě 7 nocí (8 dní) je 420 eur.“ Vyskočilo mu obočí. A jako za co? Vždyť tam bude jen sedět nebo ležet a zírat do tmy... A co když ho budou chtít oholit za ty bio sračky? Možná by se dalo dohodnout, že to nechce all inclusive, že si dá vodu z vodovodu, odhlučněnou ledničku si nacpe normálním chlapským jídlem, a jestli na tom budou trvat, ať mu maximálně jednou denně přinesou půl litru šťávy z červené řepy.

„Pomoc terapeuta,“ přečetl si ještě. „V případě potřeby si jednou denně můžete popovídat s naším odborným terapeutem, ale pochopíme, pokud budete chtít prožít týden v tichu a meditacích.“

„B je správně,“ zamumlal Peter, protože představa, že by mu někdo klidným hlasem Buddhy dával veledůležité rady do života, nebo by ho jen empaticky poslouchal s občasným „hm“ a „umhum“, mu působila přímo fyzickou nevolnost. Stačilo

deset psychoterapeutických sezení, která mu doporučil jeho psychiatr jako doplňkovou léčbu. Byla to katastrofa a vypadalo to přesně jako ve filmech. Nejprve měl něco namalovat, potom se pokoušel identifikovat kaňky na kartičkách a nakonec následovaly hodiny bezvýznamného tlachání. Víc mluvila psycholožka s vlasy rozčuchanými, jako kdyby jí v nich vybuchla bomba. O svých nepodařených dětech a nepoužitelném manželovi. Asi zvolila taktiku: Pokud chcete, aby byli lidi šťastní, vyprávějte jim o svém neštěstí. Když mu nabídl jedenácté sezení zdarma, odmítl. Některé věci prostě nepotřebuje ani zadarmo... Ne, jediné, co na něj zabíralo, byla chemie, pravidelné dávky antidepresiv a malých pilulek na spaní. Přesněji, jedny byly na usnutí a druhé na udržení spánku. Už mi docházejí! uvědomil si vzápětí. Takže když po psycholožce vypoklonkoval ze svého života i nekřesťansky drahého psychiatra (že by jeho vysoké ceny měly léčivé účinky?), musel řešit přísun prášků alternativně. Na internetu člověk sežene všechno, a když náhodou vypadne síť, je tu ještě Kuko. Kolega rád zkoušel všechno, alkohol pro něj byla dětská zábava, za sebou měl i období marihuany, kokainu a pervitinu a poslední roky testoval kombinace medicínských zázraků. Antidepresiva mu chutnala nejvíc. Jednou se mu Peter v záchvatu nepodložené upřímnosti svěřil se svými problémy se spaním (ty ostatní zatajil) a od té doby měl za přijatelné ceny prakticky každodenní přístup ke všemu, co potřeboval.

Promnul si unavené oči a podíval se na hodinky. Jedenáct, čas jít do postele. Naučil se totiž, že ponocování jeho

problémům se spaním rozhodně nesvědčí. Blížily se Vánoce, celebrity si vypínaly mobily nebo je nezvedaly, protože byly zavalené prací, a tak si řekl, že následující pracovní den by mohl patřit k těm volnějším. Přečte si o své dovolené ve tmě všechno, co sežene, protože už věděl, že to zkusí. Necouvne. V hrudi se mu najednou jakoby oteplilo a srdce zabušilo rychleji. Co to bylo? Po letech živoření měl problém rozeznat pocity radostného očekávání, pokud to nebylo přímo štěstí.

Jak to předem profesionálně odhadl, čtyři dny před Vánoci už všechny popadla sváteční nálada a pracovalo se spíš naoko. Hned jak přišel ráno rekordně brzy do práce (Východniari se už začali stahovat do svého království), absolvoval povinné vtipkování s Robem a Kukovi naznačil, že potřebuje bobule, začal hledat další užitečné informace o pobytu ve tmě. Bratři Češi taky nabízeli širokou paletu služeb a svým květnatým jazykem se mu strefili přímo do srdce: „Pokud toužíte po hlubokém spirituálním zážitku, pak doporučuji na 13 dní a víc. Až zhruba od 12. dne produkuje tělo DMT v plném rozsahu (duchovní molekula, která umožňuje lucidní snění, mimotělní zážitky, atd.),“ lákali ho rafinovaně, takže mu to nedalo a musel strčit do Kuka, který svou kudrnatou hlavu skláněl nad mobilem.

„Podívej,“ řekl a ukázal mu na obrazovku. „Tohle by se ti mohlo líbit. ‚Lucidní snění, mimotělní zážitky‘, a úplně bez chemie,“ vychloubal se. „A jiní slibují astrální cestování,

sledování vlastní aury a osvětlení. To asi na závěr, když rozsvítí lampu.“

„O čem to...? Ahááá! Páni, tak ty to myslíš vážně!“ pokýval kolega uznale hlavou.

„Co myslí vážně?“ podívala se na ně přes monitory Táňa. Jako správné novinářce jí nemohlo nic uniknout.

„Pojedu se dát zahrabat pod zem, jak jsi mi laskavě poradila,“ rozhodl se Peter vyjít s pravdou ven. Byl nekonečně pyšný, že se konečně rozhýbal, a navíc si vybral takový výjimečný zážitek. „Hned začátkem roku. Tedy aspoň doufám.“

„A to jako co?“ Pozoroval její zamračené čelo. „Doufám, že nepřemýšlíš o nějakých hloupostech, že ne? Víš, že tě tady máme všichni rádi.“

„Garantuji vám, že Peťo jede na dovolenou, jakou ještě nevyzkoušely ani ty nejzcestovalejší celebrity,“ ušklíbl se významně Kuko.

„Co? Kam jedeš?“ projevila okamžitě zájem Cica, která neustále doplňovala svoje znalosti luxusních dovolenkových destinací. Dávalo jí to zabrat, protože ještě před rokem okopávala brambory v nějaké liptovské osadě a velkým světem pro ni byl i Ružomberok.

„Adelu bych nepodceňoval,“ nevšímal si jí Peter. „Tohle je její oblast. Určitě tam už byla.“

„To je pravda,“ přitakal Kuko. „Ta tam určitě jezdí na víkendy,“ dodal a zaťukal na obrazovku, na níž právě vyskočila fotka útulné chaloupky obklopené bujarou zelení. To už na křesle přijel i Robo, aby zjistil, o co se jedná.

PETER DERŇÁR

„Co? O čem to mluvíte? Jaká dovolená? Adela někde je? Požádat o fotky!“ pokoušela se zorientovat Táňa, ale Peter ji plánoval ještě trochu podusit.

„Osm dní, jídlo mi budou nosit na pokoj, v rezortu žádní další turisté, ticho, panenská příroda,“ vyjmenovával a skvěle se bavil.

„Bali nebo Maledivy?“ začala vytahovat své zeměpisné znalosti Cica.

„Samá voda, samá voda,“ chytil se už i Robo, který se mezitím zmocnil Peterovy myši a pátral v jeho počítači na vlastní pěst. „Rezort je dokonce odhlučněný a jeho provozovatel slibuje totální očistu děla i duše.“

„Indie?“ zkusila Cica. Zvědavost mezitím přinutila tlustou Táňu, aby se odštrachala k trojici mužů sledujících obrazovku.

„Uhni! Ukaž!“ funěla, jako by se vzdálenost od jejího stolu k Peterovu počítala ve světelných rocích. „Odstříhni se od světa...“ četla. „Cože, ty si fakt chceš hodit mašli?“ zavrtěla hlavou. „Náš domeček na terapii tmou je kompletně izolovaný od světla i od hluku venkovního světa. Víte, že tma je mimořádně účinný nástroj, který dokáže transformovat váš život v mnohých oblastech?“ drmolila rychle a nechápavě se přitom mračila. „Podporuje meditaci, práci s myslí, rozvíjí sebepoznání a odkrývá vaši vrozenou moudrost. Blablabla... Díky týdennímu pobytu u nás budete žít zdravěji a vědoměji v každodennosti. Nezáleží na vašem věku, životních zkušenostech, pohlaví nebo na náboženské orientaci,“ četla čím dál hlasitěji a vrtěla přitom hlavou tak, že jí cinkal řetízek od

brýlí. „Tak z toho jsem celá tumpachová,“ zakončila a přes obroučky se zvědavě zadívala na Petera. Vlastně na něj hleděli všichni, včetně Cici, která tradičně zpracovávala informace pomaleji než ostatní. Peter si je ještě chvíli vychutnával a potom spustil:

„Je to... Jmenuje se to terapie tmou. Je to normální zážitkový pobyt, jako když jdeš do krykomory nebo do wellness. Zavrou tě do domečku bez oken, kvalitně zvukově izolovaného. Lidi tam normálně jezdí jako na Krétu nebo Mallorku, na týden nebo i dýl. Jednou za den ti přinesou jídlo, a když chceš, můžeš pokecat s terapeutem... Což já samozřejmě nechci! Většinou je kolem toho spousta ezoterických sraček a ještě víc ekobiosraček, ale to jde mimo mě. Já si tam chci odpočinout,“ zakončil spokojeně a už vůbec neskrýval nadšení.

Robo mu ukázal vztyčený palec. Cica vyprskla smíchy a Táňa dál kroutila hlavou a zjevně se nechystala ocenit originalitu tohoto nápadu.

„A za to se platí, nebo co?“ zeptala se pochybovačně.

„Jasně, nechá tam pár stovek, jedna kámoška tam byla,“ zameditoval Kuko.

„Cože, ty znáš někoho, kdo tam byl?“ podivila se Táňa. A nechala toho, protože, jak Peter už dávno zjistil, svět mimo showbyznys pro ni byl neprobádanou půdou. Kolik plastik má ta která moderátorka, to věděla z paměti, ale kolik máme na Slovensku památek UNESCO, to by nedala ani s velkou tolerancí. Nakonec se ale přece jen vzpamatovala.

„A co jsi to říkal? Adela už tam byla? Zavolej jí, Kuko, ať pošle fotky. To by mohl bejt dobrej matroš! Dobrovolně se nechat zavřít do tmy! Je zoufalá? Jaký problémy si v té tmě léčila?“ sypala z rukávu titulky.

„Ale ne, já nevím, jestli tam byla,“ bránil se Kuko. „To jsem jen tak hádal, kdo z celebrit by se na to dal...“

„Aha... I tak jí zavolej, jestli o tom neuvažovala. Něco z toho uděláme. Strašnej nářez! Jak jsi na to přišel, Peťko?“ ustaraně se podívala na svého oblíbeného podřízeného, o němž si dodnes myslela, že má čistě racionální pohled na svět. „Já jsem to nemyslela vážně, aby ses zahrabal. Vážně. Jedněkam normálně, neblázni.“ Pohládila ho mateřským gestem po rameni a netušila, že dráždí hada bosou nohou.

„Jak normálně někam?“ naježil se, protože očekával úplně jinou reakci. Něco jako obdivné poplácání po zádech. „Já pojedu normálně sem! Co je na tom nenormálního?“

„Ty to myslíš vážně?“ zeptala se překvapeně, čímž ještě přilila olej do ohně.

„Já se z tebe picnu! Tak včera mi tu uděláš kázání, abych konečně někam vypadnul, nutíš mě jet do blbejch Donoval nebo kam ještě, a když si něco vyberu, tak se divíš!“ pěnil. „Můžu se, prosím, svobodně rozhodnout?“

Táňa jen obrátila oči v sloup. Hysterii podřízených vždycky pohodlně zvládala. Robo mu za jejími zády znovu ukázal vztyčený palec a potom ho vyměnil za prostředníček.

„Fajn, jeď si, kam chceš!“ vzdychla nakonec. „Ale pak si nestěžuj. A když to přežiješ, mohl bys napsat nějakou reportáž,

to určitě vezmou v regionech. Zkusíš i něco vyfotit?“ uzavřela pragmaticky a obrátila se k odchodu. Nevšímal si Peterova znechuceného výrazu a Kukovy grimasy. Jasně, člověk vypadne z práce, ale práce jde všude s ním. Hoří na Thassosu a ty si tam zrovna čistíš hlavu? Smůla! Vydal ses za krásami Tater, ale český turista pod Rysy vypustil duši? Jdeš, jdeš, jdeš! Peter se radši obrátil k počítači a nadával potichu.

„A kde to teda je?“ zeptala se nečekaně Cica, která ve své hlavičce pořád honila zeměpisné pojmy. „V tý Indii?“

„Ach, panebože!“ zavrtěl hlavou Peter.

„Ne, zlato, dělají to hned vedle, na Srí Lance,“ pronesl Kuko naprosto vážně a rychle se radši sklonil k mobilu, aby neviděla jeho potlačovaný smích.

Peter nevěděl, jestli ho dnes v práci kvůli jeho dovolenkovým plánům považovali za dobrodruha nebo za blbce. Poté, co jeho skrovné obydlí provoněly těstoviny (tentokrát s tvarohem na sladko), pokračoval ve zkoumání pobytu ve tmě. Nabídek bylo na Slovensku víc a všechny si byly cenově podobné, včetně ladění do ekostylu, anebo s možností využití nějakého zpovědníka či terapeuta. Souhlasila i délka, i když někteří – očividně neradi – nabízeli i tří- a pětidenní pobyty. Prý je to spíš na zkoušku...

Následně se proklíkal na osobní zkušenosti těch, kteří o terapii tmou blogovali nebo diskutovali na fórech. „Zavřený ve tmě zjistíš, kdo vlastně jsi!“ vyhrožoval jakýsi Adam

s hubených ksichtem, brýlemi bez obrouček a povýšeným výrazem, který Petera okamžitě odradil od dalšího zkoumání jeho intelektuálních výlevů. „Byl jsem zvědavý a dlouhodobě unavený, tak jsem to zkusil,“ napsal pro změnu Miloš, jenž toho, soudě podle jeho příspěvků, vyzkoušel v životě spoustu. Nepál, stopem po Gruzii, lyžování na lavinových svazích a samozřejmě otužování v každé zamrzlé kaluži... „Jasně, že jsi unavenej, když se trmácíš do Nepálu a stopuješ v každý prdeli,“ bručel si Peter pro sebe. Milošovy kydy rychle shodil dolů na lištu a zavřel. Otevřel další blog a hned ho zaujal nadpis. Lucka, zjevně vyškolená bulvárem, velkými černými písmeny oznamovala: „Měla jsem halucinace!“

„Po čtyřech dnech jsem přestala rozlišovat realitu od fikce. Mám bohatou fantazii a ta pracovala na plné obrátky. Ze tmy se vynořovali mí blízcí a zážitky z dovolených byly skutečnější, než se reálně staly. Bylo to tak trochu strašidelné,“ četl. Hysterka! pomyslel si, ale její vzpomínky četl dál. „Velmi často jsem musela myslet na mámu, bylo doslova nemožné vyhnat ji z hlavy. Je nemocná, vážně nemocná, a já si pořád dokola představovala, že právě teď potřebuje mou pomoc. Anebo že se jí stalo to nejhorší a já tady sedím zavřená a odstřižená. Mám sice dva sourozence, kterým jsem vysvětlila, kde budu, ale stejně... Racionalita se mi vypla,“ zpovídala se s upřímností profesionální blogerky. „Poslední dny, i když mezitím jsem ztratila pojem o čase, se dostavily skutečně silné halucinace. Zírala jsem do tmy s vytřeštěnýmma očima a otevřenými ústy a křečovitě se mi chvěly ruce